

## Sobota 11. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 11.  
týždňa v Cezročnom období.  
Navrhované témy sú: Stvoriteľ,  
ktorý je milosrdenstvo; slúžiť  
jednému Pánovi; Boh je vždy  
verný.

SVÄTÝ PAVOL, keď sa obracal na  
prvých kresťanov v Ríme, často  
pripomínal veľkosť Božej lásky: „Ak  
je Boh s nami, kto môže byť proti  
nám (...) Kto nás môže odlúčiť od  
Kristovej lásky?“ (Rim 8, 31. 39).  
Apoštol bol presvedčený, že nič nás  
nemôže odlúčiť od Božej lásky  
vtelenej v Ježišovi Kristovi, pretože ju  
osobne zakúsil. A táto dôvera v Boha

pramení z toho, že skrze vieru vie, že je prozreteľným Stvoriteľom, ktorý nás nikdy nepustí z rúk: jeho milosrdenstvo naplňa zem, jeho vernosť siaha až do neba (porov. Ž 36, 6). Tá istá vnútorná skúsenosť priviedla svätého Augustína k zvolaniu: „Celá moja nádej spočíva len v tvojom veľkom milosrdenstve“[1].

„Ja si zachovám svoju priazeň naveky a moja zmluva s ním bude stála. Dám mu večný blahobyť a trvalý trón ako nebo“ (Ž 89, 29-30), hovorí Boh v žalme. V liturgii slova tento text prekvapujúco sprevádza rozprávanie, v ktorom Judské kráľovstvo opúšťa chrám, aby slúžilo modlám: stalo sa, že vyvolený národ hľadal ľudskú istotu, dočasný triumf, pýchu moci nad tým, čo je správne. Nakoniec sú porazení armádou, ktorá je oveľa horšia ako ich vlastná, a ponechaní napospas verejnej potupe.

Naša láska k Bohu nie je podmienená osobným triumfom alebo príchodom určitých podmienok vo svete, v ktorom žijeme. Pamätajúc na Kristove slová, chceme konať dobro, „aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca na nebesiach“ (Mt 5, 16). To svetlo, ktoré môžeme ponúknuť, je malá stopa, nenápadný odkaz, ktorý Kristus prirovnal k malému semienku: k Bohu, ktorého všetci hľadáme a ktorý je milosrdný.

---

JEŽIŠ NÁM HOVORÍ: „Nik nemôže slúžiť dvom pánom; pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým bude opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone“ (Mt 6, 24). Týmto učením nás Pán varuje pred možnosťou nechať sa oklamať zdanlivou mocou peňazí, mocou, ktorá nás núti veriť, že sme

pánmi stvorenia a vlastníkmi ľudí. V skutočnosti tak končíme ako otroci svojho sebecka, výmenou za biedne drobnosti, ktoré nám bránia vidieť veľkosť Božej lásky.

Môžeme prosiť Boha, aby osvietil naše chápanie, aby sme rozlišovali, ako máme postupovať v každej situácii: v práci, v rodinnom živote, v našich záľubách či záujmoch, aby všetko v našom živote smerovalo k tomu, aby sme sa nechali milovať Bohom. Niekedy náš záujem nevedomky zabľúdi na cesty, ktoré nás vedú k uprednostňovaniu bezpečnosti pozemských vecí, ktoré ponúka aj ľudská sláva. Preto nám Ježiš pripomína: „Nebudte teda ustarostení a nehovorte: ‚Čo budeme jesť?‘ alebo: ‚Čo budeme piť?‘ alebo: ‚Čo si oblečieme?‘! (...) Kto z vás si môže starosťami pridať čo len lakeť k svojmu životu?“ (Mt 6, 31.27).

Dokonca aj tí, ktorí sa intenzívne venujú apoštolským aktivitám, môžu pre nadmerný ľudský záujem stratiť zo zreteľa cieľ, pre ktorý pracujú. Svätý Josemaría hovorieval, že „skutočný úspech alebo neúspech týchto činností závisí od toho, či, sú ľudsky dobre vykonané, slúžia na to, aby tí, ktorí ich vykonávajú, aj tí, ktorí z nich majú úžitok, milovali Boha, cítili, že sú bratmi všetkých ostatných ľudí, a prejavovali tieto city v nezištnej službe ľudstvu“[2].

Kresťanský život možno istým spôsobom zhrnúť do neustáleho očisťovania našej adorácie, aby bola čoraz viac zameraná na Boha a skrze neho samého na lásku k pozemským veciam.

---

NEMÔŽEME POPRIEŤ, že vo svete je prítomné aj zlo. „No keď raz jeho synovia môj zákon opustia a nebudú

kráčať podľa mojich príkazov,“ vyhlasuje Pán prostredníctvom žalmistu, „keď moje ustanovenia znesvätia a nezachovajú moje predpisy, potom ich priestupok trstenicou potrescem a ich neprávosť korbáčom. Ale priazeň mu neodopriem a neporuším svoju vernosť“ (Ž 88, 31-34). Poznanie Boha, ktoré sme získali vierou, nás vedie k tomu, aby sme vždy dôverovali, že nás nikdy neopustí. „Naša vernosť je len odpoveďou na Božiu vernosť. Boh, ktorý je verný svojmu slovu, ktorý je verný svojmu príslubu“[3].

„Neduhy nášho sveta – a neduhy Cirkvi – by nemali byť zámienkou na zníženie našej oddanosti a horlivosti. Vnímajme ich ako výzvy k rastu. Okrem toho veriaci pohľad dokáže rozpoznať svetlo, ktoré Duch Svätý vždy vrhá uprostred tmy, a nezabúdať, že *kde sa rozmnožil hriech, oveľa viac sa rozmnožila*

*milosť* (Rim 5, 20)“[4]. Odpoveďou viery je práve náš optimistický postoj, pretože vieme, že Boh je Pánom sveta, že on je ten, ktorý má všetku moc, a že každé zlo možno premôcť prebytkom dobra.

Niektoré okolnosti môžu spôsobiť, že budeme pochybovať o svojich schopnostiach a o svojej ochote; a urobíme dobre, pretože poznáme svoje osobné slabosti. O Bohu, o jeho mocnom, aj keď rozvážnom pôsobení a o jeho svätých zámeroch s každým z nás však niet pochyb. Apoštoli Peter a Pavol nás povzbudzujú, aby sme boli pevní v tomto presvedčení: „Viera je základom vernosti. Nie márna dôvera v naše ľudské schopnosti, ale viera v Boha, ktorý je základom nádeje (porov. Hebr 11, 1)“[5]. Pán nám v evanjeliu hovorí: „Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše“ (Mt 6, 33). Mária bola vždy otvorená pre Božie

pôsobenie, bola plná milosti: to je  
tajomstvo prekonávania zla Božím  
dobrom.

---

[1] Svätý Augustín, *Vyznania*, bod 10.

[2] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod  
31.

[3] František, *Homília*, 15-IV-2020.

[4] František, *Evangelii Gaudium*, bod  
84.

[5] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,  
19-III-2022, bod 7.

---